

[Udenrigsministeren.]

Hvad angår spørgsmålet om Atlantpagtens varighed, spørgsmålet om anerkendelse eller ikke-ankendelse af den østtyske regering og spørgsmålet om den europæiske øverstkommanderendes større indseende med styrkerne, har jeg noteret de forbehold, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har taget, idet jeg tror, jeg må have lov til at henholde mig til de, som jeg selv synes, ret klart formulerede bemærkninger, som jeg gjorde herom i min tale i formiddags.

Hvad angår det af det ærede medlem behandlede hovedspørgsmål om genbevæbning af Tyskland, er det jo ingen hemmelighed, at regeringen er enig i, at dette problem er af den største betydning for Danmark. Man må imidlertid, forekommer det mig, ikke glemme, at spørgsmålet ikke alene har betydning for os, men også for mange andre lande, ja, for hele det vestlige sammenhold, og dette sidste er en sag, der er vigtig for vor egen frihed og selvstændighed. Det er på baggrund af de vestlige landes erfaringer klart, at der i vort land i spørgsmålet om en tysk genbevæbning må herske følelser som de, der har været omtalt så meget under denne forhandling, men ikke desto mindre går alle Atlantlandene ind for oprettelse af den nye ordning, der knytter efterkrigstidens demokratiske Tyskland til Vesten.

Når vi står overfor det problem, skyldes det, som jeg allerede nævnte i formiddags, at verdensudviklingen efter den anden verdenskrigs afslutning har fået et andet forløb, end vi alle i Vesten havde ønsket, havde håbet og havde regnet med, men jeg gentager gerne, hvad jeg allerede har sagt, at det er ikke realistisk at tro, at et stort og levedygtigt land som Vesttyskland fortsat skulle forblive ubevæbnet overfor de farer, som truer. Det drejer sig i dag ikke om spørgsmålet, om Tyskland skal genoprustes, men om, hvordan det skal ske. Er det da ikke rigtigere at bidrage til, at den genbevæbning, som må finde sted, sker med de garantier, som jeg har omtalt i min tale? Er det da ikke også rigtigt at søge gennem et samarbejde, der ikke alene er militært, men også tager sigte på et videregående samarbejdsforhold på civile områder, at knytte Vesttyskland til hele Vesten og at

prøve gennem den indflydelse, der på denne måde kan øves, at styrke det vestlige demokrati, som man har bygget op i Vesttyskland siden krigens afslutning?

Det ærede medlem anfører, at der næsten daglig fremkommer nye oplysninger om, hvordan tysk militarisme stadig lever i Tyskland. Det er netop denne militarisme, som det er målet gennem et samarbejde og ved passende garantier at sikre der ikke vil blive grobund for.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) anfører også, at ledende politiske personligheder i Vesttyskland har oplyst, at Vesttyskland har en stor militær reserve af tidligere soldater fra den sidste verdenskrig. Det er for det første ikke noget enstående, men gælder også andre lande, og desuden har jeg jo i min tale anført de mange forskellige garantier, der er søgt tilvejebragt mod en for stor tysk genoprustning. Gennem rustningskontrol indenfor den kommende vesteuropæiske union, gennem NATOs inspektion og gennem den øverstkommanderendes tilsyn med forsyningssystemet vil der efter alt at dømme være mulighed for at holde kontrol med, at genbevæbningen finder sted indenfor de givne rammer. Det vil i simple vendinger sige, at Vesttyskland kun vil være i besiddelse af et begrænset antal regulære tropper, hvis placering og bevægelser er NATO bekendt og dermed NATO-landene bekendt. Man kan ikke i den foreliggende situation tænke sig noget bedre værn mod en fornyet aggression end dette, at vi ved, hvad der foregår i Vesttyskland.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) kom endvidere ind på, at spørgsmålet om et samlet Tyskland kun kan løses på et fredeligt grundlag, såfremt der opnås enighed mellem Sovjetunionen og vestmagterne. Det ærede medlem udtalte, at det er oplagt, at en sådan enighed kun kan opnås, hvis hele Tyskland eller dele deraf ikke på forhånd har forpligtet sig til alliancefællesskab med en af stormagtsgrupperne, og det ærede medlem opfordrede mig herudfra til at støtte forhandlingsvejen.

Der har gennem flere år, som vi alle i denne sal ved, været ført drøftelser mellem vest og øst om spørgsmålet Tysklands genforening. De vestlige demokratier har med Atlantlandenes tilslutning gang på gang